

سید حکیم داوا دکت قوربانینی کانی تورکمان پاداشت بکران و رانیان و نوذرای تیان باشتربکران

[illegible]

سماحاتی باسی پښتونډۍ مڼووی نځوان تورکمان و خانوادۍ تیمام حکیم کرد (نهښنی پارنژراو بټ) و گوتهشی تورکمان کښکښکی گرنګی عراق و کړکووکن، گوتهشی کتای هاتنی ئرکی هاوپښمانان له عراق پښامکښکښ چاموونځوای عراق، داواشی کرد وریابن و هښداربن و پلانی وا دابنځکښ چاودځری بښردوام هښبټ، سماحاتی جځتکردنځو لهسځر ناردنی پښیامی دنپایی نځوان عراقیپښکان و کرانځوځیان بښرامبځریکتر، لهگځ ستاښکردنی پښکگرتووی جځکښکی کړکووک و چښپاندنی بښمای پښکځوځیان، بښ کړکووک عراقکښی بچوکښ، هښروها دښربښنی گښشینی جځی بښ ناینځی عراق سځرځوای ناستځنگ و بښزاریپښکان، بښو پښپښی عراق ووتکښی بښرو سځروپښ...

لځکه باید سید حکیم جختی لږ وې کړدو که خرم تگوزاریې ئېمنیې کانی عراق بوونځه
 به توانا ترینیان لږ بهر ښار بوونځه وې تیر، و خاوندی ئېزمونځه کی گرنګن که جهان شانهزی پږ وې دکات،
 داوای لږ تورکمان کان کړد پا به ندین به ناسنام و ناسی نالیزی ځه پانځه، هر وې ها ئاماز به به ئو وې
 که ئوان پردی عراق به گډلانی ناوچ که و جهان، هر وې ها بانگ واز که دی دوو پ تکر د وې به
 پشتگیر کړدی چین کانی فرماندیران، جوو تیاران، و بهر ښار کان، به پشکه شکر دنی هر لی کار،
 خرم تگوزاری، ئاسایشی ځه راک، و ږگر تڼ وې زیوی، و بهر د وامبوونی ځه رخی بهر ره نه نان.